

VEU CATALANA

LLIBERTAT * JUSTICIA SOCIAL * FEDERACIO EUROPEA

Any IV

Màsc, D. F., 15 Març 1961

Núm. 33

REGIONS O NACIONS?

El problema de la política nacionalista torna a ésser d'actualitat amb motiu del Manifest que acaben de fer públic els nacionalistes bascos que viuen exiliats a Caracas (Veneçuela).

Desaparegut J. A. d'Aguirre i havent sorgit partidaris de continuar la política reivindicadora de la condició regional espanyola d'Euzkadi entre alguns elements significats del Partit Nacionalista Basc, la ruptura no s'ha fet esperar gens i ja tenim anunciada la constitució d'un Govern Nacional Basc enfront del Govern Regional autònom nascut a l'empar de la Constitució Republicana Espanyola. Després de discutir molt, s'ha arribat a la ruptura entre els afiliats del Partit Nacionalista.

Una cosa semblant va passar entre els catalans nacionals fa molt de temps. Però la discòrdia encara dura perquè hi ha catalans partidaris de reivindicar la condició regional espanyola del nostre país i recolzen la continuïtat de les darreres Institucions de la Catalunya autònoma, per bé que, entre les dues tendències en pugna, les han petrificat.

Els amics del sector d'ERC de França que tenen com a portantveu «Tribuna», de París, recordàven en el número de desembre darrer que el President màrtir Lluís Companys en passar a l'exili, havia creat el Consell Nacional Català. I ho va fer —afegim nosaltres— al marge de la legalitat republicana espanyola i al marge també dels Diputats del Parlament de Catalunya. Per altra banda, Joan Saurer, en el mateix número de «Tribuna» explicava la gènesi de la candidatura Pau Casals per a la Presidència de la Generalitat i afirmava que des de l'interior, foren Esquerra Republicana de Catalunya, el Moviment Socialista de Catalunya, Acció Catalana Republicana i Unió Democràtica de Catalunya, els partits que, en la clandestinitat, havien fet aquella proposta als catalans de l'exili, però que no havien volgut fer-la als Diputats perquè hauria estat tant com reconèixer la subsistència de les Institucions del règim autònom.

LA fermesa de caràcter i l'autodisciplina són factors essencials de l'èxit en qualsevol empresa de tipus industrial o comercial. Ningú no pot dubtar de la importància que aquestes qualitats tenen en la prosperitat dels pobles i menys desconèixer la seva influència decisiva quan hom tracta de fer prevaler una política nacional.

Algú va creure que després de les realitzacions del període de la postguerra que succeí al tractat de Versalles, l'època dels nacionalismes havia acabat i que en els temps moderns, la interdependència dels pobles s'accentuava, i que allò que calia era agrupar i no disgregar. Els esdeveniments dels darrers anys són un desmentiment incontrovertible d'aquella teoria. Mai no s'havien produït tants moviments d'independència com en els darrers anys i el naixement de nous estats demostra que la tendència lògica, l'aspiració natural és la consecució de la llibertat prèvia. Totes les col·laboracions, associacions, confederacions o mercats comuns són possibles, però després, quan el dret a la sobirania, a la lliure disposició dels propis destins és reconegut sense regateig, amb sentit humà i dins d'un concepte de civilització moderna i d'evolució biològica, fins i tot en els casos d'aquells pobles que encara semblaven en estat primitiu.

Amb això volem sortir al pas dels escèptics que no creuen que hi hagi la possibilitat de resoldre el problema nacional de Catalunya per vies pacífiques, pels camins del dret i de la justícia. Això pot encara semblar remot, però és fatal. A la llarga no hi haurà cap nucli civilitzat que pugui escapar a la influència de l'època, ni a l'ètica internacional de la generació contemporània. Ara bé, nosaltres som els primers que hem d'ajudar a crear el clima necessari, i hem de partir d'un acte de fe. La nostra conducta s'ha d'ajustar a la necessitat i a l'esperança d'un futur millor. Hem d'ajustar a aquest pensament tots i cadascun dels actes de la nostra vida quotidiana.

Allò que per damunt de tot reclama la nostra atenció és la defensa de la nostra cultura, perquè ella és la base i l'essència de la nostra condició de catalans nacionals. Hem de defensar amb particular energia la nostra llengua i la seva expressió natural que és la literatura catalana. Veiem amb goig com sorgeixen continuament nous escriptors, novel·listes, assagistes, poetes, historiadors, però no podem dir que el nombre de lectors augmenti amb la mateixa proporció. A Catalunya hi ha hagut moments d'optimisme en determinats dies o temporades, però encara cal crear l'hàbit de llegir en català. El panorama o l'exterior encara és més trist. És senzillament lamentable d'observar com únicament una minoria selecta es subscriu a les edicions catalanes, tant de fora com de dins de Catalunya, i hem pogut constatar com llibres d'un interès extraordinari, d'autors coneguts, de primera categoria, resten emmagatzemats davant la indiferència dels milers de lectors en potència escampats arreu del món.

Volem fer una crida a tots els catalans per tal que reaccionin amb un sentit patriòtic i que especialment, facin un esforç per a correspondre als autors i editors catalans de l'interior y de fora de Catalunya que fan tot allò possible per a mantenir la literatura catalana en el lloc d'honor que li correspon.

Ni els institucionalistes catalans partidaris de l'home que van elegir com a President d'ells, ni els institucionalistes catalans partidaris d'un altre President, no fan ni poden fer res en nom de la desapareguda Generalitat del 1932. Com tampoc no poden fer gran cosa els col·laboradors de Leizaola, el nou President del Govern regional Basc de l'exili.

Si el President màrtir va donar per superat el règim autònom atorgat a Catalunya per les Corts republicanes espanyoles i els partits catalanistes de

l'interior, entre els quals s'hi compta ERC, no van voler reconèixer l'existència del Parlament Català a l'Exili, com no el va reconèixer el President Companys en crear el Consell Nacional Català, no seria hora de deixar en pau el nom de la Generalitat del 1932 i treballar tots a la una al servei de la Nació catalana, com a reivindicació fonamental sobre la qual no hi hauria d'haver discrepàncies entre catalans nacionals i demòcrates de l'interior i de l'exterior?

L' ACCIO INTERNACIONAL DEL C. N. C.

I

A la II Conferència Latinoamericana Pro Amnistia dels Emprisonats i Exiliats Polítics d'Espanya i Portugal, Montevideo (Uruguay):

El Consell Nacional Català que ja va fer acte de presència davant la Primera Conferència Pro Amnistia, celebrada a Sao Paulo (Brasil), acut ara davant la II Conferència per a exposar la situació especial en què es troben Catalunya i els altres pobles de llengua catalana —València i les Illes Balears— que viuen sotmesos al règim dictatorial espanyol del general Francisco Franco.

La lluita de Catalunya contra la tirania franquista i en defensa dels seus drets nacionals i de la seva voluntat, ha ocasionat un gran nombre de víctimes, entre les quals cal destacar, com a més representativa la de l'Honorable President Lluís Companys, segrestat a França per la policia de Franco, durant l'ocupació nazi, portat a Madrid, on fou torturat i insultat, i, després, traslladat a Barcelona, portant-lo davant d'un Tribunal Militar que el va condemnar a mort, afusellant-lo el dia 15 d'octubre del 1940.

La defensa del nostre idioma i de la cultura catalana ha ocasionat també un gran nombre de víctimes, entre universitaris, escriptors, professors i eclesiàstics que a la Universitat, davant la censura política, a les escoles i a la trona, han defensat el dret dels catalans a usar el propi idioma en la vida pública i en la vida privada. I entre els processos que han tingut més repercussió internacional darrerament, podem esmentar el del doctor Jordi Pujol, condemnat per un Tribunal Militar, a Barcelona, després d'haver estat bàrbarament torturat per la policia franquista. Fou acusat d'ésser l'autor de diversos manifestos editats clandestinament en defensa de la nostra cultura i del nostre idioma. La seva detenció es va produir arran de l'incident provocat per les autoritats de Franco en prohibir, després d'haver-lo autoritzat, el *Cant a la Senyera*, himne del famós Orfeó Català de Barcelona, durant un concert-homenatge al nostre gran poeta Joan Maragall, el centenari del naixement del qual i el cinquentenari de la seva mort estan commemorant els catalans de l'interior i de l'exterior.

El doctor Jordi Pujol es va declarar autor d'aquells manifestos clandestins i per aquest motiu fou torturat junta-

ment amb altres joves demòcrates cristians detinguts en el concert del Palau de la Música Catalana, de Barcelona. El doctor Jordi Pujol es troba complint la condemna al presidi espanyol de Saragossa i el procés obert com a conseqüència de la denúncia presentada per l'Illustre Col·legi d'Advocats de Barcelona davant el Fiscal de l'Audiència, es pot donar per arxivat o sobreseït perquè entre els principals responsables de les tortures de la policia s'hi troben el Governador Civil i el Cap de Policia de Barcelona i ambdós han estat destituïts per tal d'evitar l'escàndol d'un procés d'aquesta mena.

Saludem l'Honorable Conferència Pro Amnistia i agraïm sincerament l'interès que demostren els congressistes per la causa de la Democràcia i la Llibertat. I demanem a l'Assemblea la seva fraterna solidaritat en defensa dels drets de la persona humana persistentment trepitjats pel règim dictatorial espanyol del general Franco.

En nom de Catalunya ens adherim a la campanya Pro Amnistia i agraïrem una Resolució de la II Conferència a favor del dret d'autodeterminació de les nacionalitats ibèriques i dels seus drets culturals imprescriptibles, d'a-

cord amb la Carta Universal de les Nacions Unides.

Ciutat de Mèxic, gener del 1961.
Pel Consell Nacional Català: Consell Executiu: *Miquel Ferrer*, secretari general

II

Senyor President de la II Conferència Latinoamericana Pro Amnistia dels Emprisonats i Exiliats Polítics d'Espanya i Portugal, don Luis Hierro Gambardella:

El Consell Nacional Català amb residència a Mèxic, ha encarregat a aquesta Delegació de l'Uruguai presentar la nota que s'acompanya per tal que aquesta II Conferència prengui en consideració la tirania franquista imposada a Catalunya i als catalans.

Es un fet històric sobradament documentat, el genocidi que implacablement manté el règim franquista respecte dels drets de les diverses nacionalitats ibèriques i la persecució sistemàtica de la llengua i la cultura dels catalans, dictant prohibicions per a l'ús oficial del nostre idioma, fins i tot en la vida privada, ofegant la llibertat d'expressió oral i escrita en la llengua materna dels catalans. Aquesta actitud s'ha accentuat aquests darrers temps en diversos actes públics que prèviament havien estat autoritzats, especialment en l'acte commemoratiu del naixement de Joan Maragall, l'insigne poeta de començaments de segle, acte realitzat al Palau de la Música Catalana, de Barcelona.

L'actitud de prepotència amb què s'han comportat les autoritats amb motiu d'aquell incident —insults barroers i tortures— indignaria el més tolerant dels ciutadans; com a prova del que diem i com a testimoni excepcional de qualitat, a més a més de la nota del secretari general del Consell Nacional Català acompanyem còpia d'un volant repartit on figuren els insults que la policia va infligir als distingits ciutadans detinguts en aquella ocasió; i còpia també de l'expedient que l'Illustre Col·legi d'Advocats de Barcelona va presentar al Fiscal de l'Audiència Territorial, en el qual s'exposen, objectivament, els abusos perpetrats per la policia espanyola, greus en si mateixos perquè signifiquen negar els més sagrats dels drets humans i també provatoris de la persecució sistemàtica i insensata que el règim

VEU CATALANA

Any IV Núm. 33

15 de Març del 1961

Director

ARTUR COSTA

Administrador

PIUS ARIAS I MAYOL

Secretari de Redacció

MARTÍ SOLER-VINYES

Correspondència, a

Apartado 1487, de México 1, D. F.

Impress als tallers de

MANUEL CASAS, Impresor

Lerma 303 México 5, D. F.

Preu de subscripció

Mèxic, un any ————— \$ 20.00

Altres països, un any — \$US 2.00

Un número ————— \$ 2.00

Autorizada como correspondencia de 2ª clase en la Administración de Correos N° 1 de México 1, D. F., el 5 de septiembre de 1958.

franquista realitza contra la cultura catalana.

Aquesta Delegació del C.N.C. a l'Uruguai reforça el prec dels seus Membres, tots ells radicats fa molt de temps a l'Uruguai, i recolza l'Apel·lació de la nostra organització central en el sentit que aquesta II Conferència no solament ratifiqui la seva reiterada condemna del règim franquista, sinó que faci una solemne protesta pels abusos de les autoritats espanyoles que signifiquen negar el dret d'autodeterminació dels pobles, base i fonament de la democràcia moderna.

Saluda al Senyor President i els altres integrants d'aquesta Conferència, amb la més distingida consideració,

GUILLEM MULET,

secretari

de la Delegació del Consell Nacional Català a l'Uruguai.

Montevideo, 26 de gener del 1961.

III

La II Conferència Latinoamericana Pro Amnistia dels Emprisonats i Exiliats Polítics d'Espanya i Portugal s'ha celebrat a Montevideo (Uruguai) amb una espectació extraordinària i amb manifestacions d'adhesió popular ben explícites. Personalitats rellevants de la democràcia latinoamericana han fet acte de presència a l'Assemblea i ha actuat com a President el senyor Lluís Hierro Gambardella, conxeador i amic provat de la causa nacional catalana.

Es per això que en presentar-se l'Apel·lació del Consell Nacional Català a la Mesa de la Conferència, tot seguit fou admesa i fou acreditat Guillem Mulet, secretari de la Delegació del C.N.C. a l'Uruguai, com a congressista amb tots els drets.

Per bé que ja s'havia establert l'Ordre del Dia i s'havien presentat les propostes de Resolució que s'havien de discutir a la Conferència, l'Apel·lació del C.N.C. fou molt ben rebuda i el Delegat oficial del Consell va poder seguir pas a pas els debats i la redacció de les conclusions.

La Delegació del Consell Nacional Català portava a la consideració de la Conferència un document acusatori ben substanciat sobre les brutalitats comeses per la policia franquista i avalat per juristes d'alta solvència professional. Calia, doncs, esperar una Declaració més contundent de part de la Comissió dictaminadora. Però el fet de tractar-se d'un tema no previst en l'Ordre del Dia justifica que la Reso-

lució adoptada no sigui tal com hauríem volgut que fos.

L'Allegat del Consell Nacional Català fou pres en consideració per la Comissió Dictaminadora que tractava els temes relacionats amb la legislació i els procediments de repressió de les idees i les violacions dels drets humans. La resolució proposada fou aprovada per unanimitat per l'Assemblea, i diu així:

Hacer llegar un saludo de solidaridad a los presos políticos y a sus familiares de España y Portugal, y otro especial para el Colegio de Abogados de Barcelona y demás asociaciones profesionales de España y Portugal por la conducta que vienen observan-

do en la defensa de los derechos humanos que están en el cumplimiento de su deber profesional.

CORRESPONSAL

Montevideo, gener 1961.

IV

Senyor Ricardo Castro Beeche,
President de la Societat Interamericana de Premsa.
Acapulco, Gro.

El Consell Nacional Català, organisme representatiu de la democràcia catalana, acut davant la Societat Interamericana de Premsa de la vostra digna presidència per a presentar un breu informe de la situació que impera a Catalunya sota el règim dictatorial espanyol del general Francisco Franco.

Es del domini públic que d'ençà del 1939 i com a conseqüència de l'ocupació militar del nostre país per les forces armades de Franco, Hitler i Mussolini, el règim dictatorial espanyol té conculcats els drets més elementals de la persona humana i no permet la més mínima llibertat d'expressió.

Els 23 periòdics diaris i les 1.412 revistes que s'editaven en idioma català, a Catalunya, foren prohibits pel règim franquista i els béns de les empreses i organitzacions respectives foren confiscats sense indemnització de cap mena. Els periòdics actuals s'han d'editar forçosament en espanyol i s'han de sotmetre a les tres censures establertes pel règim: la política, la militar i la religiosa.

La conculcació dels drets humans a l'Espanya franquista i la persecució sistemàtica de la llibertat de premsa, obliguen al Consell Nacional Català a presentar davant l'assemblea de la Societat Interamericana de Premsa, la següent

PROPOSICIÓ:

La Societat Interamericana de Premsa, tenint en compte el règim dictatorial imperant als territoris que viuen sotmesos a l'actual Estat espanyol, acorda recomanar a la premsa adherida que no permeti la publicació de cap article ni comentari que tendeixi a enaltir, directament o indirectament, l'actual règim d'opressió que té com a cabdill al general Franco.

CONSELL NACIONAL CATALÀ
MIQUEL FERRER
secretari general

Ciutat de Mèxic, març del 1961. Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

COL·LECCIÓ

ESTUDIS I DOCUMENTS

Publicats:

1. COMENTARIS AL PROBLEMA DEL PODER

per

ANTONI PEYRÍ

2. L'EXPERIÈNCIA DE L'ESTATUT DE CATALUNYA DEL 1932

Segona edició

per

ARTUR COSTA

3. ENRIC PRAT DE LA RIBA I L'ASSEMBLEA DE PARLAMENTARIS DEL 1917

per

MIQUEL FERRER

En premsa:

4. LA REORGANITZACIÓ DE LA INDÚSTRIA COTONERA CATALANA

per

JOAN CARRERES PALET

Cada fascicle \$ 2.00 M/Mexicana

★

EDICIONS LIMITADES

Vol. 8

SENSE PARAULES

poemes

de

JOSEP RIBERA I SALVANS

Prefaci de Pere Calders

Dibuix d'Artís-Gener

\$ 15.00

CLUB DEL LLIBRE CATALÀ

Ap. Postal 8620

México, D. F.

DOCUMENTS DE L'INTERIOR DE CATALUNYA

1

CONTINUITAT...

NO és un tema nou parlar de la conveniència i la necessitat d'incrementar el mercat del nostre llibre. No és nou però també és evident que la transcendència que pot tenir un augment en l'índex de venda del llibre català, escapa a molta gent.

Insistir en aquest aspecte pot semblar una contradicció després d'alguna nota plena d'eufòria que hem donat alguna vegada i molt especialment després del Dia del Llibre. Cal però aclarir que no és suficient el signe optimista d'un dia per a sentir-nos satisfets, i el que cerquem, i és imprescindible d'aconseguir, és una continuïtat en la ratlla ascendent del llibre, i més encara en la de subscripcions de les col·leccions que s'han guanyat un crèdit per la seva regularitat i solvència literària.

Per diverses raons ha quedat demostrat que la base de seguretat i equilibri d'estabilitat la donen els subscriptors. Els que adquireixen esporàdicament un exemplar de qualsevol obra que surti a les llibreries no és un públic amb el qual es pugui comptar, ni és raonable assentar-hi cap pla editorial. El que dona seguretat a una col·lecció són els seus subscriptors i és en aquest sentit que cal insistir cada dia més en millorar posicions.

Per a molts no té massa atractiu comprometre's a l'adquisició regular d'uns volums, però hi ha en favor de les subscripcions, la solvència que marquen les col·leccions amb la seva trajectòria editorial. I podríem parlar encara de la intrascendència de les posicions còmodes, quan la comoditat no pot donar els fruits que tots desitgem.

Les possibilitats de nous subscriptors no estan ni molt menys esgotades. Hi ha un nombre molt elevat de gent que poden subscriure com a mínim una col·lecció sense cap preocupació d'ordre econòmic i un altre tant per cent que podrien fer-ho solament que s'ho proposessin. Però es dona el cas, curiós, de molta gent que no són subscriptors de cap col·lecció, ni tan sols simples compradors de llibres, per manca de decisió, mandra o simplement perquè ningú no els ha plantejat la qüestió.

Aquesta curiosa situació dona marge a una activitat que podria aportar una decidida ajuda al problema de millorar les llistes de subscriptors i la venda de llibres en general.

Ens referim als venedors o agents no professionals, a aquells que disposen encara d'algun temps per a dedicar-lo a activitats de caire positiu. Algunes experiències impulsades amb afany de donar sortida a energies que volien ésser mobilitzades, ens han demostrat que els resultats obtinguts han estat fructífers en dos aspectes importants: en l'èxit aconseguit en múltiples subscripcions i amb la venda d'una quantitat molt important de llibres, i, encara, amb l'oportunitat de plantejar temes que han donat a la nostra gent consciència dels problemes i de la necessitat de procurar-hi solucions entre tots.

A tots aquells que desitgen incorporar-se activament a tasques en pro de la nostra cultura els bridem una oportunitat de gran eficàcia. A tothom que vulgui servir aquesta cultura els bridem totes les nostres col·leccions. I si entre tots aconseguim donar novell impuls i millorar ostensiblement les actuals llistes de subscriptors, haurem donat efectivitat als factors decisius que té avui el nostre llibre.

Barcelona.

2

PELS SEUS FETS ELS CONEIXEREU...

EL *Juicio Bufo*, que es celebra anualment a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, els membres de l'*Opus Dei*, davant d'una lleu al·lusió de la seva Obra, van emprendre actes de violència impedit el tradicional acte, pegant als membres del Jurat i destrossant les instal·lacions.

En un moment en què tots els universitaris intenten de resoldre les seves diferències pels mitjans pacífics de la discussió, és significatiu que precisament aquesta gent que són aliats del poder establert, utilitzin com a procediment per a ésser escoltats, mètodes dignes de les joventuts hitlerianes. Aquesta *dialèctica dels punys i les pistoles*, que havíem aconseguit desterrar de la Universitat, ara torna a entrar en vigor en mans d'aquests joves com a últim recurs per a fer-se escoltar. No ens ha de sorprendre aquesta actuació tan poc cristiana per part d'una gent que s'ha caracteritzat per la seva intransigència.

Companys! Rebutgem de les nostres aules i treiem de les nostres cambres aquests individus incapaços de la més elemental convivència!

Barcelona

3

MES SOBRE L'OPUS DEI

RESPECTE de les violències provocades per l'*Opus Dei* en el *Juicio Bufo* de la Facultat de Dret i la situació universitària posterior, cal aclarir el següent:

Es falsa l'explicació que intenten donar els membres de l'*Opus Dei* per a justificar els seus actes agressius, que s'havia injuriat l'Església. Oficialment, l'*Opus Dei* només és un Institut secular, reconegut per la Santa Seu, i amb finalitats i activitats exclusivament religioses. Però al *Juicio Bufo* no s'ha atacat mai els Pares Agustins, l'Adoració Nocturna, o qualsevol altre organisme estrictament religiós.

Tothom sap que es va ironitzar sobre l'*Opus Dei*, no pas per la seva condició, en part religiosa, sinó pel seu caràcter polític i per la seva actuació immoral de societat secreta, demostrats pels següents fets que són del domini públic:

La corrupció dels tribunals d'oposicions a càtedres, que posterguen injustament a persones més ben preparades en benefici dels membres de l'*Opus Dei* i en detriment de la cultura;

La participació activa en el tràfic il·legal de divises, mitjançant determinades entitats bancàries controlades per l'*Opus Dei*;

La incrustació en l'administració pública i en el Govern de gran nombre de membres d'aquesta secta pel procediment de l'enxufe en cadena;

La utilització de l'administració pública i del Govern per afavorir les empreses pròpies i les que subvencionen activitats de l'*Opus Dei*;

L'intent, actualment en curs, d'ofegar definitivament la democràcia i d'instaurar una teocràcia espanyola, més retrògrada i reaccionària que no pas la Dictadura present.

Barcelona.

ELS NOU ANYS D'ACEDO AL GOVERN CIVIL

VAL la pena que considerem la gestió del governador civil que més anys s'ha aguantat a Barcelona; sobretot perquè entenem que ha estat de més conseqüències del que generalment es creu.

Recordem que l'any 1951 l'oposició havia arribat a tenir una organització decididament amenaçadora pel règim. Li arribà a tenir pel fet que dues forces o sectors nous s'afegien a les delmades hosts dels antics resistents. Ens referim a l'*Opus* i als grups ex-falangistes i intel·lectuals de la *Joven Europa*, *Nova República* i d'altres, que encara ocupaven llocs dins els Sindicats i altres organismes del règim.

El moviment de vagues, de protestes dins les Universitats, de manifestacions a Barcelona, com la de fer el buit total als tramvies, foren possibles gràcies al reforçament que acabava de rebre l'antiga oposició.

Franco va maniobrar enèrgicament i va córrer a invitar l'*Opus* a substituir la *Falange* en la funció, essencial per al règim, de donar un recolzament a l'ordre polític, involucrant l'Església, els militars i els monàrquics en la nova etapa. L'*Opus*, tal com havia fet sis anys enrera la democràcia cristiana reaccionària dels seguidors d'Artajo, abandonà l'oposició i es va posar al costat del franquisme. No direm pas que amb molta menys lleialtat al *Generalísimo* que els seus antecessors, com es demostrarà en el futur.

Franco, doncs, jugà una carta que li estalvià la caiguda; com havia sabut jugar la carta de Martín Artajo en acabar la darrera conflagració.

Ara bé; tant o més que l'organització de l'*Opus*, amb els seus ministres, tècnics i valedors, Acedo Colunga ha servit i salvat a Franco. I ens plauria que aquest article arribés a mans de l'ex-governador civil de Barcelona perquè Acedo ha estat vetllat de prop per nosaltres i resulta un *specimen* ben curiós, dels que han nascut per equivocar-se, tot i que marxen de bona fe.

Acedo no és ni l'aficionat a la política a *lo castellano clásico* del primer governador que el règim franquista va tenir a Barcelona —González Oliveros— catedràtic oportunista; ni el polític actiu i maniobrer que fou el segon governador Correa Veglißon; ni el comandant Barba, militar tremendista que descobria que els catalans no som *tan fieros como los pintan*; al qual succeí Baeza Alegria, aragonès que havia estat republicà-socialista, amic de Marcel·lí Domingo i de Franco, en temps de la República, quan Franco era el jove general republicà Director de l'Acadèmia de Saragossa... No, Acedo era un Fiscal tinent coronel de l'Arma d'Aviació, extremeny latifundista, riquíssim, que, tal com ell deia tot orgullós *tuvo el honor de firmar muchas penas de muerte, incluso de sacerdotes vascos*; home de creències religioses profundes i austeres, sense ideari polític, partidari a ultrança de Franco, incondicionalment, ja que no creia en ningú més i amb cap més possibilitat al país que la dictadura franquista. Aquest home, com Franco mateix, tenia una idea clara de què al seu entorn tothom era servil o hipòcrita; tothom era poc intel·ligent i molts d'ells influenciats pels enemics del règim.

Acedo, autèntic *alter ego* del *Caudillo*, feia la gara-gara a tothom però també es malfiava de tothom: alcaldes, bisbes, capitans generals, presidents de la Diputació, i, naturalment totes les jerarquies inferiors i ja no direm del poble en massa. Aleshores, entenia l'exercici del seu càrrec com un exercici de policia, a base de confidents, d'informes i d'investigacions, de dossiers i més dossiers, de mantenir tothora en acció les forces d'Ordre Públic, de demostrar que sabia picar fort, tenir una censura a Correus i l'ull sempre damunt de tots els que estem fixats, i, en alguna

altra ocasió, hem estat descoberts com a gent que no estima al règim.

La seva tècnica sobretot per a fer fracassar els intents de vaga, fou una troballa. Només d'arribar la confiança d'una possible vaga, desplaçava al lloc immediat un gran contingent de força uniformada i demanava la llista dels obrers de la fàbrica o fàbriques en qüestió, cercant, entre les llistes, als obrers més suspectes pels seus antecedents. Aleshores, procedia a fer-los saber que si hi havia vaga serien detinguts, apallissats i processats com a responsables. I si així i tot esclatava la vaga, es procedia no solament a la seva detenció sinó també a la detenció de cada obrer que es decidís a secundar la vaga.

Això aterroritzà als activistes i ara ja sabem que no podrem fer més vagues que les vagues generals o sigui les que obliguin a la detenció de milers de persones, ja que detenir-ne centenars, a les autoritats els hi resulta fàcil i tenen sempre a punt el dispositiu policia.

Acedo, a més a més, féu una purga a fons en els quadres falangistes de Barcelona, sense deixar-se impressionar per l'història heroic de molts dels que desqualificà, i féu el mateix en els organismes sindicals. Acedo, desarticulà, doncs, el laboriós treball de molts anys d'oposició creixent. Vigilats els activistes, detinguts alguns, exiliats els altres, es va iniciar aquesta etapa que ha durat nou anys abocant-nos a noves perspectives.

Durant aquesta etapa s'ha produït: Primer, els sobrevivents de les velles formacions polítiques d'abans del 36 i els resistents dels primers deu anys de franquisme, avui compten molt menys i graviten molt menys en l'opinió general que la darrera promoció, si voleu força relacionada amb nosaltres, forjada per la decepció general i l'animadversió a la vida de coacció i de terror que l'aparell policia suscita arreu; Segon, els postulats d'aquesta promoció responen a una reacció instintiva contra la situació present o sigui un afany de llibertat elemental, sense precisar gaire els termes.

Acedo, doncs, fa set anys, en una reunió a Madrid, intentant de restablir l'organització anterior, en mudar els termes de la qüestió —els termes en què l'havia plantejat Correa Veglißon i els altres, que consistia en guanyar els barcelonins a l'espanyolisme— provocava una reacció vers la catalanitat radical i el respecte a la personalitat humana. I ara ens trobem que el poble respondrà a qualsevol crida, si, abans, l'acció s'ha articulad convenientment o sigui arribant a assolir una profunditat i una ressonància, tal com ens han demostrat els successos de Montserrat, els de la campanya contra Galisonga i els del Palau de la Música Catalana.

Mentrestant, Acedo a qui Franco reiteradament havia promès de fer-lo ministre de la Governació, amargat, desfet moralment, després d'haver situat algun diner fora —com tothom sap—, ha acabat no podent creure ni en Franco. I si encara creu en Déu, no creu pas amb els capellans.

A Franco li ha costat molt de trobar qui volgués substituir Acedo al Govern civil de Barcelona, de la mateixa manera que li va costar trobar Acedo fa nou anys. No sabem quina línia seguirà el nou Governador canari. Però sí que sabem la línia que seguirem nosaltres. I si bé els nou anys d'Acedo han estat de risc i de sofriments, estem disposats a fer-ne nou més orientant aquest sentiment de radical catalanitat que molts dels immigrants ja van comprènent i compartint, per tal que el Govern Civil de Barcelona i l'aparell policia a Barcelona i a totes les terres catalanes no hagi de dependre mai més de Franco ni de ningú de Madrid, sinó d'un Govern Català, lliure i democràtic, respectuós dels drets del ciutadà.

Barcelona (Catalunya).

LA SOCIETAT CATALANA D'ESTUDIS INTERNACIONALS

FA un parell d'anys que iniciarem a Europa la Societat Catalana d'Estudis Internacionals, la qual s'honora tenint per President l'il·lustre home de lletres Josep Carner. Avui tots hem de veure amb satisfacció que la Societat Catalana d'Estudis Internacionals, sota els auspicis del Consell Nacional Català, extengui les seves activitats per terres d'Amèrica.

Finalitats: Són complexes; d'una banda es proposa ésser un centre d'estudis i documentació per als catalans, sobre problemes i doctrines de les relacions internacionals. En aquest aspecte, fins a cert punt, potser podríem dir que ha estat inspirada per l'exemple de la *Royal Society of International Affairs*, de Londres. D'altra banda, haurà d'oferir informació sobre Catalunya i el problema nacional català a tots els centres i personalitats que s'interessin pels problemes de les petites nacions.

En cap període de la Història de la Humanitat hi havia hagut un nombre tan gran d'homes que alessin la seva consciència contra aquesta violència i s'esforcessin per a crear una doctrina jurídica que representés no sols un progrés del Dret Internacional Públic sinó una ferma garantia que les relacions que relliguen la vida de la comunitat internacional han d'ésser basades en el Dret, en el respecte mutu i en la llibertat dels pobles.

El genocidi cultural català: Heusací una de les tasques de la Societat Catalana d'Estudis Internacionals en l'elaboració de les doctrines corresponents. Immediatament que la Conferència General de la Unesco admeté a Espanya el 19 de novembre del 1952, el Delegat espanyol oferí la *explicación más leal y más firme de España de colaborar plenamente a la realización integral de todos los fines que tiene la Unesco en su Carta constitutiva y sus sucesivos Reglamentos y Acuerdos*. El dia 30 de gener del 1953 l'Ambaixador d'Espanya a la Gran Bretanya diposità al *Foreign Office* l'instrument d'acceptació per part del Govern Espanyol, de la Constitució de la Unesco.

Espanya no ha fet honor a aquests compromisos tan solemnement contractats.

La Carta de l'Onu, la Constitució de la Unesco i la Declaració Universal de Drets de l'Home proclamen uns principis i imposen unes obligacions a tots els Estats membres de les Nacions Unides que són la font d'on

neix la nova doctrina jurídica del respecte als drets dels pobles.

El modern dret internacional reconeix i protegeix els drets de les minories nacionals. Aquesta protecció s'inicia en el Tractat de Versalles a conseqüència del capgirament provocat a l'Europa Central amb el reconeixement de les velles nacionalitats que es constituïren llavors en nous Estats.

El principi fonamental de l'Onu i de les seves filials és la igualtat de drets i deures per a tots els Estats membres. Aquests principis són proclamats per la Carta de les Nacions Unides. L'Acta de Constitució de la Unesco conté els mateixos principis. Iguals afirmacions trobem en la Declaració Universal dels Drets de l'Home. I la mateixa doctrina trobaríem en els projectes de Convenció dels Drets Econòmics i Culturals i de Convenció dels Drets Civils i Polítics preparats per la Comissió dels Drets de l'Home del Consell Econòmic i Social de les Nacions Unides, cercant sempre l'imperi del Dret; i si les negociacions fallessin, valdre's llavors del procediment previst en la Convenció d'Europa per a l'arranjament pacífic de les diferències entre Estats.

Aquesta situació obliga les nacions que reivindiquen llur llibertat nacional a unir-se per a la defensa de llurs drets. Aquesta acció internacional la podem menar als catalans, avui, dins la Unió Federalista de les Comunitats Nacionals Europees que agrupa les dues categories de comunitats nacionals: les nacions i les minories nacionals.

El dret d'autodeterminació proclamat primer en les revolucions nacionalistes liberals del segle XIX és l'altre principi que avui està incorporat al nou Dret de l'Onu. La Carta el proclama en senyalar els drets de tots els pobles a disposar d'ells mateixos:

«Tots els pobles i totes les nacions tindran el dret d'autodeterminar-se, és a dir, el dret de determinar lliurement llur estat polític, econòmic, social i cultural».

El nou Dret i la causa catalana: Qualsevol que sigui l'actitud de l'Estat espanyol envers els compromisos contractats en ingressar a les Nacions Unides, el Dret d'aquestes garanteix als catalans: a) que no es faci en contra nostra cap discriminació per raó de nacionalitat o llengua; b) que els catalans puguem lliurement i sense limitacions disposar de nosaltres mateixos i determinar l'estat polític, econòmic, social i cultural del nostre poble.

La tasca de la Societat Catalana d'Estudis Internacionals: Si els catalans no ens defensem, qui ens defensarà? Cal que hi hagi catalans que es preocupin seriosament de l'estudi del nou dret de protecció de les nacionalitats que deriva de la doctrina jurídica que s'està elaborant a les Nacions Unides. Que estudiïn la manera com els principis d'igualtat de drets per a tots els pobles i del bandejament de tota discriminació per raons de nacionalitat, llengua i cultura poden aplicar-se als Països de Llengua Catalana. Que estudiïn i es facin forts en l'aplicació del dret d'autodeterminació dels pobles per arribar a la llibertat nacional. Que apleguïn dades i precedents sobre la manera com tots aquests principis han estat aplicats a altres països. Que estudiïn la nova estructura de les Comunitats britànica i francesa, i de les federacions i confederacions que existeixen dins els Estats que les componen, i als Estats Units, o a la Unió Soviètica i Suïssa.

El futur de Catalunya pot dependre d'aquests estudis. Cal adreçar una crida als juristes catalans a l'exili i a l'interior perquè es preocupin seriosament d'ells. Cal aplegar la gran quantitat d'exemples i d'experiències en la vida d'altres nacions i minories nacionals i el gran nombre d'arguments jurídics que avui se'ns ofereixen, el conjunt de tots els quals pot ésser decisiu si el sabem aprofitar i manejar degudament per a la defensa de les nostres reivindicacions nacionals.

Fem aquesta crida amb la confiança que els catalans no la deixaran desatesa.

JOSEP MARIA BATISTA I ROCA
secretari

Cambridge (Anglaterra)
ca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Escolteu les emissions

HORA CATALANA

de

Maria Dolors Bargalló

X.E.S.M. 1470 kilocycles

de 2/4 de 8 a les 9

del vespre

De dilluns a dissabte

MARCEL·LI Perelló i Domingo ha mort a l'edat de 63 anys al seu exili de Mèxic el dia 4 d'aquest mes de març del 1961, després d'una terrible i breu malaltia. Ha deixat la seva companya Edelmira Valls, els seus fills Carles i Edelmira, casats, i Marcel·li i Mercè, de 16 i 13 anys, respectivament.

Marcel·li Perelló era forner d'ofici. De molt jove es va incorporar al moviment revolucionari nacional català. Amb una lleu consciència de classe, tota la seva vida fou dedicada al servei de la causa nacional del nostre poble, adoptant des de bon començament una posició extremista, radical, intransigent.

Partidari convençut de la violència contra l'opressor, va organitzar i va actuar com un dels capdavanters de l'agrupament revolucionari clandestí titulat *Bandera Negra*, creat durant la Dictadura del general Primo de Rivera. Admirador de l'acció subversiva i terrorista dels irlandesos independentistes, pensa en actes de ressonància que cridin l'atenció del catalans inconscients i de tot el món. No creu en la possibilitat d'un alçament armat de tipus popular i catalanista i per això no l'inspira cap mica de confiança la posició de Francesc Macià sempre partidari de formar un Exèrcit Català mobilitzant la joventut nacionalista.

Bandera Negra esdevé un grup reduït i tancat, sense contacte ni relació amb altres agrupaments, també clandestins, que actuaven durant la Dictadura de Primo de Rivera. Es entre els militants de *Bandera Negra* que sorgeix la iniciativa de preparar un atemptat contra Alfons XIIIè que s'havia declarat hereu de Felip Vè durant una visita a Barcelona.

Al marge de *Bandera Negra* actuaven altres grups de joves que tampoc no veien, encara, la possibilitat d'un alçament armat de Catalunya, per la manca de consciència nacional i de voluntat revolucionària de la majoria del nostre poble. Però diversos elements d'aquests grups s'incorporaren a les forces de Francesc Macià disposats a tot i van participar en el complot de Prats de Molló.

Durant la Dictadura de Primo de Rivera s'havia creat també l'anomenada Societat d'Estudis Militars (SEM), on hi havia adscrits elements universitaris, tècnics, escriptors, artistes, obrers i dependents de comerç que coincidien en creure absolutament necessària la preparació militar de la joventut catalana i la preparació del futur de la Catalunya alliberada. Un

dels grups de joves que assistia a les classes i pràctiques militars de la SEM, i, autònomament, s'ensinistrava en la pràctica terrorista, va assabentar-se dels projectes regicides de *Bandera Negra* i tot seguit hi va establir contacte per a fer una acció conjunta i realitzar aquell projecte que entrava de ple en les seves activitats d'aspirants a terroristes.

Alguns dels elements actius dels grups extremistes del catalanisme del temps de la Dictadura de Primo de Rivera, tenien plena consciència del perill que corrien; d'altres seguien d'una manera inconscient; i més de quatre havien fet figa a l'hora de la prova.

La preparació de l'atemptat de Garraf va durar diverses setmanes. La selecció de l'artefacte, l'obtenció de la picrinita que s'havia convingut utilitzar, la tria del lloc de les costes considerat com a més adient, el trasllat del material i els homes, tot exigia moltes precaucions. La policia no hauria descobert res si no hagués comptat amb un confident.

Els elements considerats com a principals responsables de l'atemptat frustrat foren Jaume Comte, Marcel·li Perelló, Jaume Julià, Deogràcies Civit, Josep Garriga, Miquel Badia i Francesc Ferrer. Altres encartats en el procés foren posats en llibertat perquè no es va poder comprovar d'una manera clara la seva participació en el complot.

Jaume Comte i Jaume Julià van intentar escapar-se de la Presó Model, de Barcelona, i van fracassar en l'intent. A Jaume Comte aquell intent li va costar tortures i apallissaments dels escarcellers.

El Consell de Guerra es va celebrar a la Presó de Barcelona enmig d'una gran espectació. I la condemna va portar a presidí als acusats. Jaume Comte i Marcel·li Perelló van anar a parar al penal espanyol del Dueso.

El grup fou amnistiat a conseqüència de la intensa campanya pro-amnistia feta pel periòdic *La Rambla*, del malaguanyat Sunyol i Garriga, durant la Dictadura Berenguer, que va substituir la de Primo de Rivera, i per l'acció pública i persistent dels principals capdavanters polítics i socials de Catalunya.

Retornats a la vida civil, cadascun dels ex-presidaris va orientar les seves activitats polítiques per camins diferents. Mentre Jaume Comte, amb plena consciència de treballador i de classe, s'incorporava al moviment obrer revolucionari català i fundava el Partit Català Proletari, Marcel·li

Perelló retornava al moviment separatista pur i refeia l'Estat Català. Un Estat Català que no es pot confondre amb el que es va incorporar als rengles macianistes amb el nom de Jovenuts d'Esquerra «Estat Català».

Jaume Comte va caure amb el fusell al braç plantant cara a l'Exèrcit espanyol, durant els fets d'octubre del 1934; Miquel Badia, fou assassinat per uns anarquistes que volgueren venjar els maltractes rebuts durant la gestió de Badia als Serveis d'Ordre Públic de la Generalitat; Jaume Julià, va morir en un accident d'automòbil durant la nostra guerra. Els altres sobrevivents del grup de Garraf es troben a l'exili.

Es com a dirigent d'Estat Català que Marcel·li Perelló intervé en la nostra guerra i esdevé director del *Diari de Barcelona*, l'antic Brusi catalanitzat per la incautació realitzada pels separatistes catalans. Va venir la nostra derrota i Perelló va passar a França d'on va sortir per embarcar cap a Mèxic.

A Mèxic va formar part de diversos agrupaments de tipus nacional català a títol personal, perquè el grup d'Estat Català s'havia desintegrat de mica en mica. Va ésser un dels capdavanters de la Unió de Catalans Independentistes, situat enfront del Consell Nacional de Londres; més tard esdevingué el delegat del Grup Nacionalista Radical, de Santiago de Cuba, a la Comissió Organitzadora de la Primera Conferència Nacional Catalana del 1953 on fou elegit Conseller i Membre del Consell Executiu. Al Consell Nacional Català hi va portar les dues representacions que li havien estat conferides: la del Grup de Santiago de Cuba i la del Front Nacional de Catalunya, organització clandestina de l'Interior amb la qual ha estat en contacte permanent fins a l'hora de la mort.

Marcel·li Perelló sempre fou intransigent amb qualsevol acció política minimitzadora dels drets imprescriptibles de la nació catalana. Davant de qualsevol feblesa, real o imaginària, s'alçava ple d'indignació patriòtica.

Les seves despulles reposen en terra mexicana, al mateix cementiri on hi ha enterrat un fill de set mesos que se li va morir al cap de poc d'haver arribat al país. El fèretre portava una gran bandera estelada, vinguda de Catalunya. I unes mans amigues van posar damunt del seu pit un grapat de terra catalana i un triangle amb les quatre barres i l'estel solitari.

IIa. CONFERÈNCIA NACIONAL CATALANA

INFORME DEL CONSELL EXECUTIU DEL C. N. C.

EL Consell Nacional Català en compliment dels Acords de la Primera Conferència Nacional Catalana del 1953 ha dedicat la màxima atenció a les manifestacions pràctiques de solidaritat envers els diversos sectors actius de la Democràcia Catalana.

A la Primera Conferència Nacional hi va assistir una representació autoritzada del Front Nacional de Catalunya, organització formada per catalans nacionals i demòcrates de les més diverses tendències democràtiques. Bona part de les seves propostes foren preses en consideració per l'Assemblea i en la Declaració de Principis i Declaració Política que foren aprovades s'hi troben recollides les qüestions de principi del Front, i, en diversos apartats foren acceptats els textos proposats sense la més mínima variació ni esmena, perquè la majoria de les Delegacions coincidien amb aquelles qüestions fonamentals de la nostra causa nacional i en la tàctica que es recomanava d'emprar per al millor èxit de la nostra lluita. Altres propostes rebudes del Front Nacional de Catalunya foren ampliament discutides perquè entre els Delegats hi havia discrepàncies tàctiques que reclamaven un diàleg més aprofundit. Però, finalment, triomfà el criteri dels amics de l'interior en la majoria dels temes discutits.

Tot i que l'orientació del Consell Nacional Català anava encaminada a recolzar, principalment, les conjuncions de forces democràtiques per damunt dels agrupaments de partit, bones amics de Barcelona, militants d'Esquerra Republicana de Catalunya, van establir contacte directe amb el C.N.C. i com que es tractava d'antics amics i companys que mantenien unes posicions molt semblants a les adoptades en la Primera Conferència, el Consell Nacional va solidaritzar-se amb aquell sector d'ERC, hi va mantenir abundosa correspondència per a establir les bases de la unitat d'acció i va contribuir, econòmicament i en la mesura de les possibilitats del moment, a les atencions més urgents dels empresonats i perseguits, i, especialment, per a demostrar la solidaritat del C.N.C. envers els militants d'Esquerra que havien estat processats, la causa dels quals ha estat finalment sobreseïda pel règim franquista. Però durant aquest llarg període del procés hem hagut de lamentar la pèrdua irreparable d'alguns dels

III

La solidaritat del C.N.C. amb la Resistència Democràtica Catalana

companys d'aquell sector amb els quals estiguérem en relació.

El Consell Executiu del C.N.C. es va preocupar tot seguit de la creació d'un organisme d'àmplia solidaritat democràtica que, de l'exterior, pogués prestar el màxim d'ajut moral i material a la Resistència Democràtica Catalana, sense distinció de tendències. Per això va convocar una reunió de tots els sectors polítics democràtics catalans i d'aquella primera reunió en va sortir l'acord de crear *La Reixa*, per a l'organització solidària i d'ajut, tot recordant el nom que havia estat famós en el moviment catalanista del passat. Dissortadament, una vegada fetes les primeres despeses de títols per a la recaptació de donatius, no ha estat possible refer aquell primer nucli d'adherits i encara no es pot donar per definitivament constituïda *La Reixa*, que hauria d'ésser la que reunís un fons únic al servei de la nostra causa i de la Resistència Democràtica Catalana que ha de comprendre els lluitadors actius enquadrats en els diversos sectors: des de la democràcia cristiana fins a la democràcia socialista, passant pels diversos matisos del catalanisme liberal. La qual cosa significa deixar al marge de la nostra solidaritat als falangistes més o menys peneditis, als monarquitzants i als comunistes.

Posteriorment, arran de la creació del Consell Coordinador de Forces Democràtiques de l'interior, integrat per partits i organitzacions de Catalunya, el C.N.C. fou requerit per a prestar-li el seu recolzament i el Consell Executiu ho va fer amb un comunicat adreçat als aludits compatriotes de Barcelona, expressant la nostra més fraterna solidaritat incondicional. No sabem que s'hagi arribat a formular el programa mínim de coincidències tàctiques que s'havia anunciat, potser degut a dificultats insuperables i al fet de no haver pogut aconseguir encara, l'adhesió dels altres sectors polítics i socials que havien estat invitats a integrar-se al Consell Coordinador. El Consell Nacional Català continua, però, mantenint la seva bona disposició solidària i espera i desitja que les

dificultats sorgides seran superades per a poder intensificar conjuntament, les activitats nacionals i democràtiques dins i fora de Catalunya.

Al servei del moviment obrer de Catalunya i en defensa dels seus drets reconeguts internacionalment, el Consell Nacional Català ha mantingut contacte permanent amb destacats militants de la C.N.T., de la U.G.T. i dels novells Sindicats Demòcrates Cristians, tots els quals actuen en la clandestinitat. Es per aquests contactes permanents que ha pogut seguir la lluita menada per unes minories actives dintre mateix dels sindicats falangistes i gràcies a la documentació i informacions rebudes, el C.N.C. ha pogut presentar denúncies i apel·lacions als organismes internacionals que com l'Oficina Internacional del Treball s'ocupa d'aquest problema. Per a la gestió feta pel C.N.C. cal registrar la valuosa col·laboració i recolzament que les nostres denúncies han trobat en bons amics mexicans que actuen com a Delegats oficials a l'organisme de Ginebra.

Actualment, s'està forjant una nova conjunció de forces democràtiques entorn d'un organisme que s'encamina a mobilitzar els elements més actius de cada sector democràtic de l'interior i ha estat també demanada la col·laboració del C.N.C. La resposta del Consell Executiu no s'ha fet esperar, i, tal com s'ha fet amb els altres agrupaments de la Resistència, s'ha posat a la seva disposició, sempre d'una manera incondicional.

Tot amb tot, el Consell Nacional Català continuarà treballant per la concòrdia i farà tots els esforços que calgui perquè sigui creat un clima de convivència que permeti sumar els esforços, avui dispersos, dels diversos sectors de la Democràcia Catalana en lluita contra l'enemic i al servei de la nostra causa nacional.

I quan parlem de la causa nacional catalana volem recordar que aquesta causa és incompatible amb qualsevol altra reivindicació política minimalista: volem dir que el C.E. del C.N.C. es manté fidel als Principis de la Primera Conferència Nacional i considera que res de positiu no es podrà fer al servei de la Nació catalana si no es basa tota la nostra actuació en l'objectiu suprem d'aconseguir el reconeixement dels drets i el respecte degut a la voluntat del nostre poble.